

СТЕФАН БОНЕВ
ПЛЕМЕТО НА ГОРЯЩИТЕ
ГЛАВИ

Част 5 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Всички го смятаха за Перко Наумов. Ванката беше нещо като сборен образ на всички ония улични интелегенти, които само срещу някой-друг лев за бира и сандвич са способни да ти досаждат с часове, излагайки своята безконечна философия за живота, после да преминат към възгледите си за политиката и да завършат с последната си поема.

Въпреки че дрехите му бяха прокъсани, а от самото му липсваше цял ревер, той беше изненадващо чист и спретнат. Никой не знаеше къде живее, кой се грижи за него, нито дали има роднини. Понякога, изпадайки в поетичните си трансове, споменаваше нещо за някаква вдовица, за която говореше с нескрито уважение. От приказките му обаче не можеше да се разбере дали му е майка, или любовница. Най-вероятно и тя беше някакъв събирателен образ като него самия.

Ванката имаше типичен вид на уличен бохем. Стараеше се да бъде винаги гладко избръснат и като прокарваше длан по бузите се хвалеше: "До синьо, до синьо!„. Към гледката трябва да прибавим и няколкото редки, почернели зъба, които сочеха всички посоки на света, когато се усмихнеше, и бяха причина за специфичното му фъфлене. Картината едва ли ще е пълна, ако не опишем косата му, по младежки щръкнала нагоре, но със сивеещ цвят, издаващ четиридесетте лазарника зад гърба му. И онази сутрин Ванката се появи рано-рано по Главната, пъхнал зиморничаво кльошавите си ръце в джобовете на самото си, и се приближи към мен точно когато допивах кафето си на една от масичките пред «Балкан», дочитайки местните вестници. Погледнах го с известна досада, тъй като трябваше да бързам за спешна среща, която си бях уговорил едва ли не в другия край на града. Той обаче спокойно седна на масата и си взе цигара от пакета, който бях оставил до пепелника. После взе запалката, щракна и пое дълбоко от дима. Тъкмо започнах да му обяснявам, че нямам време и че е по-добре да отиде при брататия на съседната маса, когато Ванката се присегна с горящата запалка към косата си и я запали. Щръкналите посивели косми лумнаха със сух пукот като слама и се разнесе отвратителна миризма. От изненада успях само да се надигна от стола и да кажа: "Абе, човек..." Ванката се хвана за главата и с див рев хукна през Главната.

После в продължение на месеци никой не го видя, нито се чу нещо за него. Викаха ме в полицията, изписах сума хартия за случилото се. Намериха се дори такива, които ме обвиниха, че сам съм

се пресегнал със запалката към косата му. Слава богу, брадатият от другата маса се появи и свидетелства в моя полза, та се размина.

Стана ми ясно какво се беше случило по-късно с Ванката, когато след време веднъж пак си четях сутрешните вестници на онази същата масичка пред „Балкан“. В любопитната хроника на едно жълто столично издание прочетох, че в някакво дивашко африканско племе туземците отскоро започнали да се кланят на някакво човешко същество с горяща като факла глава. То живеело дълбоко в джунглите, издавало нечленоразделни звуци и от време навреме надавало зверски вой, разтърсващ всичко наоколо. Хората му поднасяли всеки ден дарове, а при пълнолуние правели жертвоприношение. Избирали най-красивото момиче от племето, запалвали му косата и го пускали към мястото, където живеело новото божество. Когато веднъж решили да не направят жертвоприношение, богът-факла опустошил с огъня си цялото селище на туземците. Кой знае защо, но авторът беше завършил информацията си с многозначителната фраза, че никой не е станал пророк в собствената си страна.

Погледнах пред себе си и видях, че докато съм чел, на масата ми е седнал мой познат журналист, който също се беше зачел, димейки с цигарата си. Опитах се да му обясня, че човекът, пред когото се молят тези африканци, е всъщност Ванката, но той ме слушаше със смесица от неразбиране и подозрителност. Когато потърсих статията във вестника си, за да му я покажа, на същото място намерих материал на съвсем друга тема. Захапах ядосано една цигара и не ми оставаше нищо друго, освен да се пресегна към запалката...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.